

DE MOEDERDAG VAN MIJN 'CINEMAMA'

Bij ons thuis werd moederdag tweemaal gevierd: zowel op de tweede zondag van mei als op 15 augustus. Dat kwam doordat we twee moeders hadden: onze mama, de enige echte, en onze 'cinemama'. Op de zomerse moederdag zetten we, zoals alle Antwerpenaren, onze mama in de bloemen. Onze cinemama, die afkomstig was uit Brussel, kwam aan de beurt in de meimaand. Aangezien de tweede zondag van mei nu snel naderbij komt, ga ik bij deze mijn cinemama gedenken.

Ze heeft nooit geweten dat wij, kinderen, haar stiekem zo noemden. Officieel was zij tante Jos. Geen echte tante maar de beste vriendin van onze moeder. Eigenlijk heette ze Josephine maar dat vond ze een lelijke naam. Daarom dus tante Jos. Voor nonkel Joris, haar liefhebbende man, was zij 'Joske' en als hij over haar praatte, noemde hij haar teder 'mijn Joske'. Zij waren kinderloos, wat ze betreurden, maar ze compenseerden dat gemis door ons – de kinderen van Joskes beste vriendin – te 'adopteren'. Ze woonden dichtbij ons en we waren altijd welkom. Dat was fijn maar soms ook moeilijk. Ze hadden glanzende meubels en veel kunstvoorwerpen in een perfect gepoetst huis. Onze schoenen moesten uit, we mochten niet 'wild' zijn en aan tafel (er was altijd cake of taart, zelfs in de oorlogsjaren) volgde mama met argusogen of we wel rechtop zaten en taart aten zonder te 'smossen'. Maar nonkel Joris had een verzameling van prachtig geïllustreerde sprookjes en legenden. Hij las eruit voor met veel gevoel voor drama, dat wij ademloos beluisterden en sterk meebeleefden. Het was heerlijk en maakte het braaf-zijn makkelijker.

Maar tante Jos schoot met haar traktaties de hoofdvogel af. Al van voor hun huwelijk waren zij en onze moeder verzet op naar de cinema gaan. Als getrouwde vrouwen zetten ze die traditie verder. En zodra wij kinderen groot genoeg waren, mochten we mee. Het was toen dat tante Jos zich ontpopte tot onze cinemama. Met vier kinderen, ongeveer om de maand naar een filmvoorstelling gaan, viel voor onze moeder te duur uit. Tante Jos sprak met haar af dat zij de toegangskaartjes zou betalen en dat mama voor de snoepjes zou zorgen. Toen wij dat ontdekten, werd tante Jos onze heldin, onze cinemama. We moesten het woord 'cinema' alleen maar aanvullen met 'ma' om in haar onze tweede moeder te herkennen. We zwoeren haar eeuwige dankbaarheid en kinderlijke liefde.

Die eed ben ik getrouw gebleven, zij het al lang niet meer met bloemen en drie dikke kussen, want ik ben nu veel ouder dan zij was toen ze stierf. Maar ik gedenk haar de tweede zondag van mei en praat geregeld met haar vooral na het zien van een mooie film (helaas niet meer in een bioscoop, wel op tv of VRT nu). Ik roep herinneringen op aan de taarten die wij zo keurig mogelijk probeerden op te eten, aan de sprookjesboeken van nonkel Joris, die magische verteller, maar vooral aan haar en onze cinema-ervaringen. 'Herinnert u zich nog 'De kadetten', die film

over kameraadschap, trouw en moed? En hoe we onbedaarlijk snotterden toen de meest sympathieke kadetten hun heldenmoed met de dood moesten bekopen?’

Een lieve mama hebben is een zegen. (Een lieve papa evenzeer natuurlijk, maar dat bewaren we voor vaderdag.) En ‘een tweede moeder’ kan ook een geluksfactor zijn. Iemand bij wie je terecht kunt met problemen waarover je thuis niet goed kunt praten. Of die je meeneemt naar de cinema, het theater of die je mag bellen voor hulp bij wiskunde of Frans. Laten we ook hen eren, evenals de vele kinderloze vrouwen – onder wie religieuzen – die zich met een moederhart inzetten voor kinderen en volwassenen die geen thuis hebben of ziek zijn, gevangen zitten, in armoede leven...

Een grote variatie van moederharten is wat onze wereld broodnodig heeft. Vergeet het volgende zondag niet. Vergeet het nooit.

T.S.